

myndigheder og institutioner. I miljøministerens redegørelse til Folketingets miljø- og planlægningsudvalg om naturbeskyttelse og friluftsliv af 2. marts 1987 fremhæves, at en bedre naturovervågning er et afgørende grundlag for en effektiv naturpolitik, og at der må sikres en regelmæssig indsamling og analyse af oplysninger, der kan belyse naturens tilstand og udvikling. Naturovervågning har således navnlig til formål at skabe et bedre grundlag for forberedelse og opfølgning af lovgivning, generelle administrative forskrifter samt konkrete beslutninger om naturforvaltning og dermed for en varetagelse af de brede naturhensyn, der ligger bag loven.

Mens overvågningen af især forureningstilstandene i vandmiljøet, luften og jorden igennem en årrække har udviklet sig i et samarbejde mellem Miljøministeriet og bl.a. amtskommunerne, så er der endnu ikke etableret tilsvarende rammer for et aktuelt overblik over tilstandene og udviklingen i de naturlige plante- og dyrebestande samt de naturtyper, som udgør levestederne.

Skov- og Naturstyrelsen har ansvaret for – i et samarbejde med Danmarks Miljøundersøgelser og andre centrale myndigheder, de højere læreanstalter, amtskommunerne, naturorganisationerne og erhvervsorganisationerne – at udarbejde og justere overvågningsprogrammer, der muliggør, at styrelsen løbende kan følge og rapportere om tilstande og tendenser i det danske plante- og dyreliv og de forskellige naturtyper for hele landet samt i dets forskellige dele. Som et særligt felt kan i denne sammenhæng fremhæves den løbende overvågning af tilstandene i de særligt udpegede nationalt og internationalt betydningsfulde naturområder her i landet, som Danmark ifølge internationale konventioner er forpligtet til at foretage.

Til § 63

Miljøministerens faglige rådgivning og øvrige bistand kan både angå naturbeskyttelsesspørgsmål her i landet, i bestemte andre lande og på tværs af landegrænser. I praksis vil rådgivningen blive foretaget af Skov- og Naturstyrelsen. Den rådgivning og øvrige bistand, som bestemmelsen omhandler, afgrænses i overensstemmelse med de rammer og principper, der fremgår af formålsbestemmelsen i lovens § 1. Bestemmelsen i § 63, *stk. 1* afspejler den praksis, som har udviklet sig, og er i øvrigt begrundet i det internationale samarbejde særligt vedrørende de forskellige konventioner om beskyttelse af vilde planter, dyr og deres levesteder, som Danmark har tilsluttet sig. Bestemmelsen skal endvidere ses i lyset af den voksende erkendelse af behovet for at foretage en økologisk

vurdering af udviklingsprojekter og Miljøministeriets rolle i denne forbindelse.

Vedrørende *stk. 2* bemærkes, at et udvalg under Skov- og Naturstyrelsen i 1989 har afgivet en rapport om en 3-årig forsøgsordning om naturvejledning i Danmark (1987-89). Udvalget konstaterer, at naturvejledning i dag overalt betragtes som et vigtigt middel i moderne naturforvaltningspolitik. Ud fra bl.a. udenlandske erfaringer og den midlertidige forsøgsordnings succes har udvalget anbefalet en permanent naturvejledning, således at der med Skov- og Naturstyrelsens centralt tilrettelagte koordinerende funktion

- iværksættes naturvejledning, herunder fra de etablerede og kommende naturskoler på statsskovdistrikterne
 - gennemføres et naturvejledningsarbejde i landets amtskommuner
 - arbejdes på at fremme naturvejledningsinitiativer gennem museer, foreninger og organisationer.
- Indførelse af en permanent naturvejledning vil blive finansieret af de midler til friluftslivet, som er stillet til rådighed til naturforvaltningsloven, jf. lovforslagets kapitel 8.

Det rådgivende Udvalg efter naturforvaltningsloven har på sit møde i december 1989 indstillet, at naturvejlederordningen videreføres, i 1990 indenfor en økonomisk ramme på 6,3 mio. kr.

Heraf anvendes 1,7 mio. kr. til naturvejledere ansat i Miljøministeriet, 1,7 mio. kr. til naturvejledere ansat af amterne, 1,7 mio. kr. til naturvejledere ansat i friluftsforskningsinstitutioner, på museer, i kommuner etc., mens 1,2 mio. kr. anvendes til den centrale koordinerende indsats, herunder efteruddannelse af naturvejledere.

Reglen i *stk. 2* indeholder hjemmel til, at miljøministeren - om nødvendigt - kan fastsætte retningslinier for amtskommunernes naturvejledningsarbejde, således at dette finder sted efter fælles overordnede målsætninger og på en koordineret måde, herunder med de statslige og de øvrige naturvejledningsaktiviteter.

Til § 64

I *stk. 1* er der hjemmel for ministeren til at nedsætte sagkyndige råd, der skal rådgive myndighederne i spørgsmål indenfor lovens område.

Med hjemmel i denne bestemmelse agtes der oprettet et naturvidenskabeligt råd i lighed med det eksisterende naturfredningsråd. Spørgsmålet om den naturvidenskabelige og -fredningsmæssige rådgivning på længere sigt vil iøvrigt blive taget op i forbindelse med en gennemgang af jagt- og vildtforvalt-